

KIM LIGGETT

The background of the book cover is a soft, textured pink. In the center, there is a detailed black and white illustration of a woman's hair styled in a long, intricate braid. A small, vibrant red flower is tucked into the braid. The hair is surrounded by a lush arrangement of various pink and magenta flowers, including large lilies and smaller blossoms. The overall aesthetic is elegant and romantic.

# THE GRACE YEAR

A TIZENHATODIK ÉV

*Dream*  
válogatás



# SENKI NEM BESZÉL A KEGYELEM ÉVÉRŐL.

Garner megyében azt tartják az emberek a fiatal lányokról, hogy varázshatalmuknál fogva felforgatják a házasságokat és rabságba taszítják a férfiakat. Már különleges bőrük is ellenállhatatlan afrodiziákumot választ ki, ami a nőiség küszöbén álló kamaszlányok varázslata. Így tizenhatodik életévükben a vad természetbe, egy szigetre száműzik őket, hogy ott megszabadulhassanak sötét hatalmuktól, és kezes feleséggé válhassanak. Már aki hazatér élve.

A tizenhat éves Tierney James ennél jobb életet álmodik magának, egy olyan világról, amelyik nem állítja szembe egymással a nőket és a barátokat. Mikor azonban kezdetét veszi számára is a kegyelem éve, hamar rájön, hogy nem egyedül az elemek tombolásától kell félnie. Nem is csak a trancsírozóktól, akik prédára vadásznak a táborlakók közül, hogy busás áron adják el a megyebelieknek örök fiatalságot ígérő testrészeiket. A legnagyobb fenyegetést egészen máshol leselkedik rá. Vajon ellen tud majd állni a szív szavának?



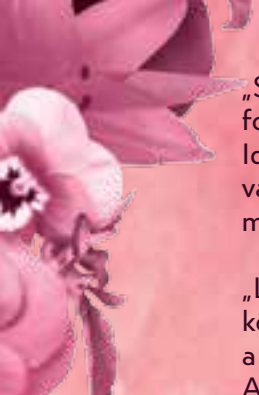
**KIM LIGGETT** tizenhat évesen hátrahagyta a középnyugati kisvárost, ahol nevelkedett, és New Yorkba ment, hogy ott zenei karriert csináljon. Hangja több száz lemezfelvételen hallható, és a 80'-as évek számos rockegyüttesében is volt háttérénekes. A szabadidejében tarotból jósol, néha ritka parfümöket keres Manhattanben, vagy a tökéletes tojáskoktél után jár.

**TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:**

[www.kimliggett.com](http://www.kimliggett.com)

[www.facebook.com/DreamValogatás](https://www.facebook.com/DreamValogatás)

*Dream*  
válogatás



„Szerelem, brutalitás, erőszak és remény forrong együtt ebben a könyvben. Időszerű történet ez a nők egymáshoz való viszonyáról, a köztük lévő kötelékek megtöréséről.”

**BARNES&NOBLE**

„Liggett magával ragadó történetszövése könnyű kézzel emel horrorelemeket a szívszorító túlélő történetbe. Alkonyok és hajnalok hangulata, fényei, virágok szépsége és jelképisége – csupa finom részlet, amiből az író nő természetközelsége is felsejlik. Érzelmi konklúziói sajnos nagyon is időszerűek.”

**KIRKUS REVIEWS**

„Ez egy sötét tónusú, kísérteties lázálom. Minden lapja gyomorszorítóan izgalmas; úgy ábrázol egy zárt, kegyetlen és mélyen nőgyűlölő világot, hogy egyszerre rémségekkel teli mese, túlélő sztori, románc és tiltakozó kiáltvány.”

**PUBLISHERS WEEKLY**

„Gyönyörű, sodró erejű és megrendítő. A remény és ellenállás eme dokumentuma arra figyelmezteti a zsarnokokat, hogy elég először csak egy halvány fény a sötétben, mert hamarosan életre hívja a világosságot. Letehetetlen ez a lírai szépségű munka.”

**SCHOOL LIBRARY JOURNAL**

„Ez a könyv azoknak a nőknek való, akik már kiáltoztak torkuk szakadtából, de senki sem hederített rájuk. Azoknak, akik érezték már jelentéktelen porszemnek magukat. És mindazoknak, akiket csendre és tűrésre idomítottak. Tierney lenyűgöző története azt mondja, hogy néha normálisan létezni is nagy bátorságot igényel. Brutálisan okos, lefegyverezően lírai, nagyon-nagyon fontos könyv.”

**Booklist**

*Dream*  
válogatás

KIM LIGETT

THE  
GRACE  
YEAR

— részlet —



Senki nem beszél a kegyelem évéről.

Tilos.

Azt mondják nekünk, akkora varázserővel rendelkezünk, hogy ennek birtokában kicsábítjuk ágyukból a felnőtt férfiakat; örületbe kergetjük a fiúkat; a feleségek pedig eszüket veszítik a féltékenységtől. Úgy tartják, hogy már a bőrünk is hatásos afrodiziákumot bocsát ki magából. A fiatalság átütő erejű esszenciája ez, a nővé érés előszobájában. Ezért számúznak bennünket tizenhat évesen, hogy a vad természetben szabaduljunk meg a varázserőnktől. Csak ezután engednek vissza minket a civilizációba.

Én azonban nem érzem, hogy bármiféle hatalmam vagy varázserőm lenne.

Tilos ugyan beszélni a kegyelem évéről, de én azért igyekszem kutakodni utána.

Hegyezem a fülem, hogy elcsípjem a mezőn enyelgő szere-tők egy-egy elejtett szavát; megfejtsem a piacot járó asszonyok mézesmázos megjegyzéseit kísérő sokatmondó pillantásokat. Máskor meg ijesztő esti mesét hallok, amiről sejtem, hogy nem mese. Mégsem tudok meg belőlük semmit.

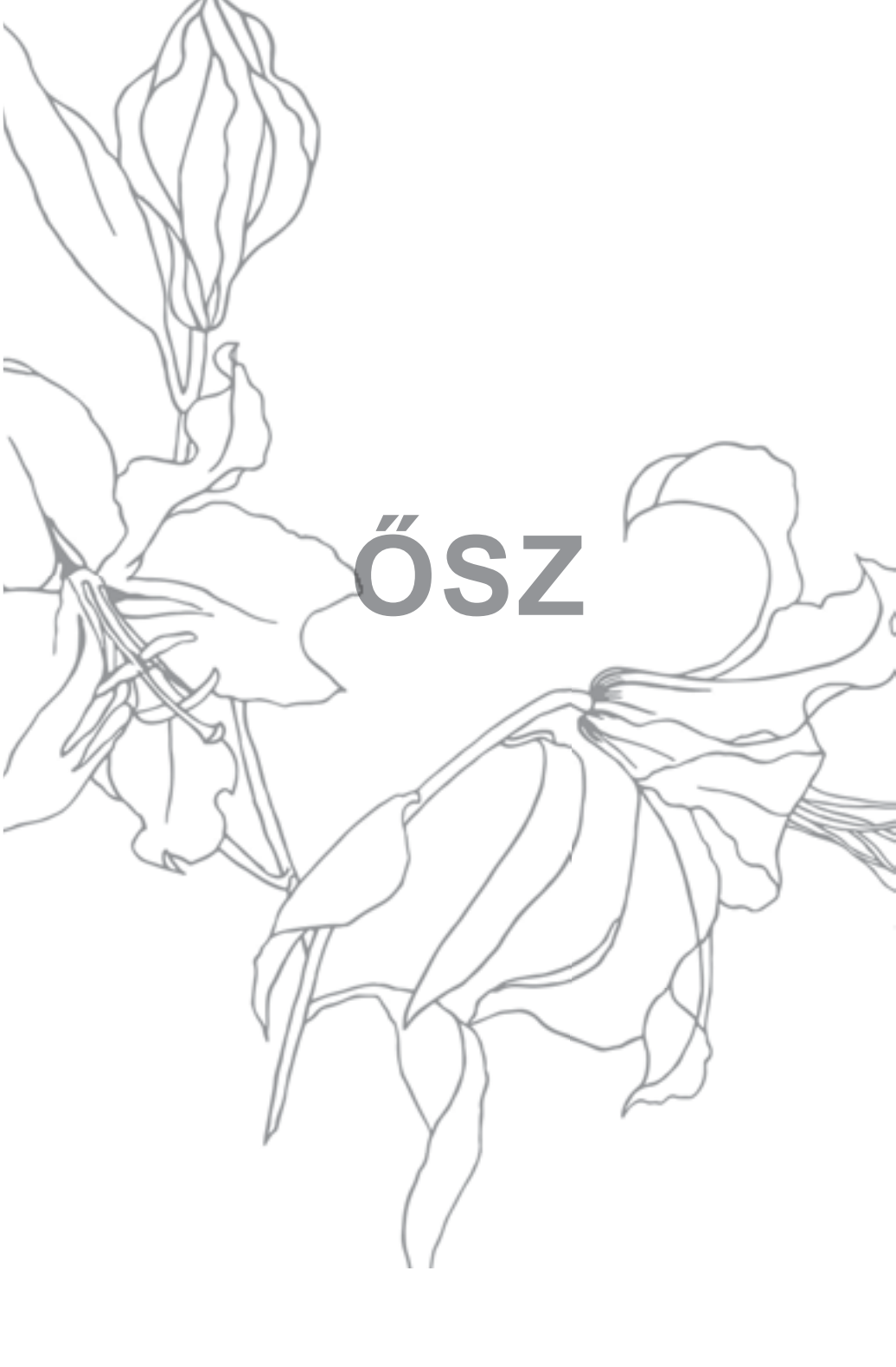
A kegyelem évével kapcsolatos sötét igazság el van rejtve egy-egy szétfoszló rongyban, az akkor elejtett megjegyzésekben, amikor a felnőttek azt hiszik, nem figyelek. Pedig olyankor is hallgatózom.

Egy kendőcsíkban, egy holdtöltekor lemeztelenített váll hegeiben. A tavat érintő megszállott ujjakban, miközben gazdájuk az elfeketedő vízgyűrűkre mered.

A tekintet messze réved, nagyon messze. Elámulva, iszonyodva.

Régebben azt hittem, abban rejlik a varázserőm – hogy olyat látok meg, amit más nem –, amit ők még maguknak sem vallanak be szívesen.

Én azonban nyitott szemmel járok.

A minimalist line art illustration in light gray on a white background. It features several autumn-themed elements: a tulip-like flower at the top left, a large maple-like leaf in the center left, and a large, flowing leaf or petal shape on the right. The word "ŐSZ" is centered in a bold, dark gray font.

**ŐSZ**



Az erdőbe is követem őt a kitaposott ösvényen, amelyet legalább ezredszer járok. Páfrány, boldogasszony papucs, bogáncs meg az a titokzatos piros virág szegélyezik utamat. Őt tökéletesen formált szíromlevelével mintha csak a mi örömünkre virítana. Egy szirma a kegyelem évének leányaiért bomlana ki, egy a feleségekéért, egy a testi munkát végzőkéért, egy a külkerületek asszonyaiért, egy pedig önmagáért.

Most a lány hátranéz a válla fölött azzal a magabiztos mosollyal. Emlékeztet valakire, de neve és arca is ismeretlen. Talán egy rég elfeledett emlék köszön így rám, meglehet, egy korábbi életből, vagy egy elhunyt húgom ő. Szív alakú arc, jobb szeme alatt kicsiny számóca alakú anyajegy. Finom arcvonások, az enyémhez hasonlóak, a lányban azonban nincs semmi finomság. Acélszürke szemében van valami elszántság. Barna haja rövidre nyírt – büntetésből-e vagy lázadásból, nem tudnám megmondani. Nem ismerem, fura módon azonban tudom, hogy szeretem őt. Nem az a fajta szeretet ez, amellyel apám szereti anyámat. Védelmező és tiszta. Azok iránt a vörösbegek iránt éreztem így, akiket tavaly ettettem.

Elérjük a tisztást, ahol egy sereg nő összegyűlt – szívük fölött mindnek ott a kicsiny piros virág. Nem áskálódnak egymás ellen, nem küldenek a másik felé gyilkos pillantásokat, béke honol ebben a gyülekezetben. Egység. Nővérek vagyunk, anyák, lányok, nagyanyák, akiket közös, magunknál nagyobb ügy hozott össze.

– Hiába mi vagyunk a gyöngébb nem, többé már nem vagyunk ugyanazok – mondja a lány.

A nők ősi morajjal felelnek.

Mégsem félek. Inkább büszkeség tölt el. A lány az, aki eljött, hogy mindent megváltoztasson, de valamiképpen én is részese vagyok ennek.

– Ezt az ösvényt a vérünk festette vörösre, a mi saját vérünk, de nem hiába ontottuk. A mai éjszaka véget vet a kegyelem évének.

Mélyet sóhajtok. Nem az erdőben vagyok már, nem a lánnyal, hanem a saját füledt levegőjű szobámban, az ágyamban, ahol a nővéreim merednek rám.

– Mit mondott? – kérdi égő arccal Ivy, a nővérem.

– Semmit – szorítja meg a csuklóját June nővérem. – Nem hallottál semmit.

Anyám lép be a szobába, miközben két kishúgom, Clara és Penny kihúznak az ágyból. A szememmel mondom köszönetet June-nak, hogy elsimította a helyzetet, ő azonban kerüli a tekintetemet. Nem tudom eldönteni, önszántából nem hajlandó-e rám nézni, vagy nem szabad neki. Egyik eshetőség rosszabb, mint a másik.

Nem szabad álmodnunk, mert a férfiak úgy hiszik, ilyenkor rejtjük el a varázserőnket. Már azért büntetés jár, hogy álmodtam, de ha kiderülne, miről, verpad várna rám.

Testvéreim átvezetnek a varrósobába. Úgy verdesnek körülöttem, mint a veszekedő verebek. Húznak-vonnak magukkal.

– Nyughassatok! – Levegő után kapkodok, mivel Clara és Penny viháncolva húzkodja a fűzőm zsinórját. Játéknak, jó mókának képzelik ezt az egészet. Bele se gondolnak, hogy alig néhány év múlva ők kerülnek sorra. – Nem találtok mást, akit kínozhattok? – legyintek feléjük.

– Te csak ne sopánkodj! – int meg anyám, és miközben befonja, mérgében megrángatja a hajamat. – Apád éveken keresztül kényeztetett, sáros szoknyákban és piszkos körömmel mászkálhattál. Ideje, hogy megtanuld, milyen igazi hölgynek lenni.

– Kár a gőzéért – illegeti a tükörben Ivy növekvő pocakját, hogy mindannyian megcsodáljuk. – Ugyan ki adna fátýlat Tierney-nek?

– Lehet – mondja anyám, szorosabbra húzva a fűzősinórt.  
– Ezzel azonban tartozik nekem.

Akaratos gyerek voltam, kíváncsibb a kelleténél, ábrándozó, aki nem ismer illemet... hogy csak néhány rossz tulajdonságomat említsem. És én leszek az első lány a családban, aki fátýol nélkül kezdi meg a kegyelem évét.

Anyámnak mondania sem kell mindezt. Valahányszor rám néz, érzem a neheztelését. A néma haragját.

– Tessék, itt van. – Nővérem, June jelenik meg újra, s sötét-kék nyersselyem ruhát hoz, amelyet a nyak vonalában folyami kagylóból nyert gyöngyök ékesítenek. Ugyanezt viselte ő is négy éve a maga fátýoladási ünnepségén. Orgona- és félelemszaga volt. Kérője fehérakácot választott virágnak a számára, a kamaszszerelem és ártatlanság jelképét. Kedves tőle, hogy kölcsönadja, de hát ez June. Ezt még a kegyelem éve sem tudta elvenni tőle.

A velem egy évben született lányok mindegyikén új ruha lesz; fidres-fodros, hímzett, a legújabb divat szerinti öltözkék. A szüleim azonban túl sokat tudtak ahhoz, hogy rám pocskolják a pénzüket. Nekem nincs jövőm, ebben holtbiztos vagyok.

Tizenkét fiú jöhet szóba ebben az évben Garner megyében – jó családból való fiúk, remek partik. Lány viszont harminchárom van.

Ma elvárják tőlünk, hogy a városban parádézzunk. A fiúk így még egyszer utoljára megsemmisíthetnek bennünket, mielőtt csatlakoznak a központi csűrben a férfiakhoz, hogy alkudjanak ránk, mint holmi marhavásáron. Nem is állunk távol a vágóhídi marhától, ha azt vesszük, hogy születésünkkor apánk jelét billogozzák a talpunkba. Miután minden kérő választott, az apa viszi el a fátýlat a templomban várakozó lányának. Ott némán fejére helyezi ezt a rútságot. Másnap reggel, mikor a lányok felsorakoznak a téren, hogy elinduljanak a kegyelem évének letöltésére, a fiúk felemelik választottjuk fátýlát. Ez egyben

lánykérés is, míg a többiek tökéletesen haszontalannak nyilvánítottatnak.

– Tudtam, hogy ez ügyben saját elgondolásaid vannak. – Anyám összeszorítja a száját, mire a finom ráncok keserű árkokká mélyülnek körülötte. Ha tudná, mennyivel megöregíti ez, nem csinálná. Garner megyében az öregségnél csak a meddőség megvetendőbb.

– Nem értem, miért herdálsz el a szépségedet és vele a jogot, hogy saját háztartást vezess – mondja, miközben belebújtat a ruhába.

A karom azonban elakad, és rángatni kezdem az ujjrészt.

– Ne erőlködj, mert még...

A hasadó vászon hangjára anyám nyaka láthatóan elvörösödik, s álla is megkeményedik.

– Tút, cernát kérek! – kiált rá a testvéreimre, akik ugranak a szavára.

Megpróbálok megmaradni a ruhában, de minél inkább próbálom, annál siralmasabb. Végül kirobban belőlem a nevetés. Még egy ruhát sem tudok rendesen felvenni.

– Ne vess csak, amennyit akarsz. Nem tartod majd olyan mulatságosnak, amikor senkitől sem kapsz fátylat, és a kegyelem évéből hazatérve haladéktalanul dologházba küldenek, ahol reggeltől estig robotolhatsz.

– Még mindig jobb, mint feleségnek lenni – mormogom.

– Ilyet soha ne mondj! – Anyám két kezébe fogja az arcomat, a testvéreim meg szétszélednek. – Azt akarod, hogy felforgatónak nézzenek? Hogy kiközösítsenek és elűzzenek? A trancsírozók örömmel rád tennék a kezüket. Nem hozhatsz szégyent a családunkra! – halkítja le a végén a hangját.

– Mi ez a nagy felhajtás? – kérdi apám, pipáját a mellső zsebébe gyömöszölve, pedig ritkán jár a varrósobában. Anyám sietve összeszedi magát, és letörli a könnyeit.

– A kemény munka nem szégyen – mondja apám nyakát behúzza, miközben átlép a küszöbön. Arcon csókolja anyámat. Jód- és édes dohányszag árad belőle. – Visszatérve dolgozhat a tejgazdaságban. Az teljesen megbecsült munka. Tudod, hogy

a mi Tierney-nk mindig is szabad szellem volt – mondja cinkos kacsintással.

Félrenézek; úgy teszek, mintha elkápráztatná a szemem a fűzőkarikás függönyön keresztül beszüremelő, verőfényes világosság. Jó csapat voltunk apámmal. Mások is észrevették, hogy amikor hozzám szólt, különös csillogás ült a szemében.

Öt lánya volt, fia egy sem, pedig nagyon vágyott rá. Fiús lányként valamelyest kárpótoltam ezért. Titokban megtanított horgászni; arra, hogyan kell a késekkel bánni, de még arra is, hogyan vigyázzak magamra. Mostantól azonban minden más lesz. Nem nézhetek rá ugyanúgy azóta, hogy rajtakaptam. Valami elmondhatatlant művelt. Láthatóan még ma is vágyik egy életerős fiú után, noha mindig is jobbnak hittem ennél. Kiderült azonban, hogy ő is csak egy férfi.

– Ahogy elnézem – szólal meg, hogy magára vonja a figyelmet –, mégis kinéz talán neked egy fátýol.

Teljesen ledermedek, holott sikítani szeretnék. A házasság nem szerepel a terveim között. Ahol kényelem van, ott nincs szabadság. Kipárnázott bilincs ez, de akkor is bilincs. A dologházban legalább a magam ura leszek. Magam rendelkezhetem a *testemmel*. Az effajta gondolatok azonban csak bajt hoznak rám, függetlenül attól, kimondom-e őket vagy sem. Kiskoromban minden meglátszott az arcomon. Azóta megtanultam nyájas mosoly mögé rejteni a gondolataimat. Néha azonban a tükörből elkapom a szemem veszedelmes villanását. Minél jobban közeledik a kegyelem éve, annál baljósabb ez a belső tűz. Néha úgy érzem, perzsel a tekintetem.

Mikor anyám a hajfonatomat megkötő piros szalagért nyúl, rám tör a pánik. Eljött a pillanat, amely megjelöl a veszély és a bűn színével.

Garner megyében minden nőnek megegyezik a hajviselete, ez az arcból hátrafésült hajfonat. A férfiak így azt hiszik, semmit sem tudunk elrejteni előlük: egy kaján mosolyt, elkalandozó tekintetet vagy éppen a varázserőnket. A kislányokat fehér szalag illeti meg, piros a kegyelem évében jár, a nejek szalagja pedig fekete.

Az ártatlanság, a vér és a halál színei.

– Tökéletes – morogja anyám, még egyszer utoljára megigazítva a szalagot.

Noha nem látom a piros csíkot, érzem a súlyát. Nemhiába, hiszen minden jel szerint ez láncol majd a világhoz.

– Mehetek már? – kérdem, és elhúzódom anyám egyre matató kezétől.

– Kísérő nélkül?

– Nincs szükségem kísérőre – mondom, és bepréselem vastag lábam a csinos fekete klumpába. – Tudok én vigyázni magamra.

– Na és a környék prémvadászai? Tőlük is meg tudod védeni magad?

– Az csak egyetlen lánnyal történt, évekkal ezelőtt – sóhajtok fel.

– Úgy emlékszem rá, mintha tegnap történt volna. Anna Berglund volt szegény – réved el anyám tekintete. – A mi fátyoladásunk napja volt. Anna épp csak átvágott a városon, ez a haramia meg felkapta a lovára, és kivágtatott vele a vadonba. Azóta nem hallottunk róla.

Fura módon én azt hallottam az esetről, hogy Anna hiába kiabált és rúgkapált, a férfiak állítása szerint nem fejtett ki elég ellenállást. Ezt pedig meg kellett büntetni. Mivel őt magát nem lehetett, helyette hűgát a külvárosokba hurcolták, és egész életen át tartó prostitúcióra ítélték. Na, a történetnek erről a részéről senki nem beszél.

– Hadd menjen. Ez az utolsó napja – avatkozik közbe apám, aki persze úgy tesz, mintha anyámra hagyná a döntést. – Megszokta az önállóságot. Különben pedig szeretném az én szépséges feleségemmel tölteni a napomat. Édes kettesben.

Szemmel láthatólag még mindig szerelmesek egymásba. Az utóbbi néhány évben ugyan apám egyre több időt töltött a külkerületekben. Ez nekem jól jött, mert nagyobb szabadságot adott. Hálás lehetek érte.

Anyám felmosolyog urára és parancsolójára:

– Jól van, legyen... hacsak Tierney nem tervezi, hogy elvonul duzzogni az erdőbe Michael Welkkel.

Megpróbálom közönnnyel fogadni a megjegyzést, de azért kiszárad a szám. Fogalmam sem volt róla, hogy anyám tudott rólunk.

Gondosan igazgatja a ruhaderekamat, hogy ne álljon ferdén.

– Holnap, amikor Kiersten Jenkins fátylát emeli fel, majd rájössz, mekkora bolond is voltál.

– Ez nem az, aminek... nem azért találkozunk... mi csak barátok vagyunk – dadogom.

Halványan elmosolyodik.

– Nos, mivel olyan szívesen jössz-mész, hozzá, kérlek erdei gyümölcsöt a ma esti összejövetelre.

Tudja, hogy nem szeretek piacra járni, főleg a fátyl fellebentésének napján, amikor az egész megye a lányokat lesi. Persze, azt hiszem, ez a lényeg, hogy minél többen láthassanak.

Mikor leveszi a gyűszűjét, hogy aprót vegyen ki szarvasbőr pénztárcájából, megakad a szemem hüvelykujja hiányzó ujjpercén. Soha nem beszélt róla, de tudom, hogy a kegyelem évében szerezte be annak idején. Észreveszi a pillantásomat, és sietve visszaveszi a gyűszűt.

– Bocsáss meg! – mondom, és az elnyűtt fapadlót nézem a lábam alatt. – Megyek az erdei gyümölcsért. – Bármit megtennék, csak szabadulhassak a szobából.

Mintha csak átérezné elkeseredésem, apám az ajtó felé biccent, én pedig már ott se vagyok.

– Ne menj ki a városból! – szól utánam anyám.

Könyvrakásokat kerülgetek; elmegyek a korláton száradó zoknik, apám orvosi táskája meg egy kosárnyi, még befejezésre váró kézimunka mellett, aztán lerohanok a lépcsőn. Cselédek rosszálló ciccegése kísér. Kirobbanok a szabadba a sorházból, ami az otthonunk, de a hűvös őszi szél idegen meztelen bőrömnek; nyakamnak, kulcscontomnak, mellkasomnak, lábikrámnak, térdkalácsomnak. *Hisz ez csak a bőröm, gondolom.*

Semmi olyan, amit nem láttak eddig az emberek. Ennek ellenére kiszolgáltatottnak, sebezhetőnek érzem magam.

Egy lány megy el mellettem az anyjával, Gertrude Fentone – ő is velem tölti a kegyelem évét. Akaratlanul is a kezére, finom fehér csipkekesztyűjére pillantok. Majdnem elfeledtetni, mi történt vele. *Majdnem*. Balszerencséje ellenére mintha ő is fátyolban reménykedne, hogy saját háztartást vezethessen és fiúkat szülhessen.

Bárcsak én is ezt akarnám. Bárcsak ilyen egyszerű lenne.

– Boldog fátyoladási napot! – lejt el mellettem Mrs. Barton a férje karján.

– Kinek köszöntél? – tudakolja a férj.

– A James-lánynak – morogja a nő fogát csikorgatva. – A középsőnek.

A férj tekintete végigsiklik rajtam.

– Látom, végre beérett a varázsereje.

– Vagy elrejtette eddig. – Az asszony rám szegezi a tekintetét, akár egy tetemet felmérő döggeszelyű.

A legszívesebben betakaróznék valamibe, de nem akarok csak ezért visszamenni a házba.

Emlékeztetnem kell magamat: az öltözék, a piros szalag, a fátyol, az egész ceremónia csak a lényeg – a kegyelem éve – elrejtésére valók.

Remegni kezd az állam, mikor erre a rám váró évre gondolok, a nagy ismeretlenre. Mégis mosolyt kényszerítek az arcomra, mint akit boldoggá tesz, hogy eljátszhatja a szerepét, hogy azután talán visszatérjek, férjhez menjek, gyerekeket szüljek és meghaljak.

De nem mindegyikünk jut haza, legalábbis nem egy darabban.



Megpróbálok úrrá lenni az idegeimen, ahogy átvágok a téren. Holnap itt sorakozik fel az összes lány. Nincs szükség varázserőre, de még éles szemre sem ahhoz, hogy felfogjuk, a kegyelem évében valami visszafordíthatatlan történik. Évente látjuk a lányok elindulását a táborhelyük felé. Noha néhányan fátylat kaptak, a kezük mindent elárult, amit tudnom kellett: véresre rágott körmük, meg-megrángó karjuk. Ennek ellenére tele voltak reménnyel, étellel. Mire azonban visszatértek, csont-bőrre aszalódtak, holtfáradtak voltak, összetörték.

A kisebb gyerekek játéknak fogták fel az egészet, fogadtak arra, ki tér vissza, ki nem. Minél közelebb kerültem a saját évemhez, annál kevésbé tartottam szórakoztatónak ezt az egészet.

– Boldog Fátyoladási Napot! – Mr. Fallow úriasan megemeli a kalapját, de nem veszi le a szemét a bőrömről, a hátamon végigkígyózó piros szalagról, túl hosszan időzik azon, hogy kellemetlen legyen számomra. Háta mögött Vén Kecskének gúnyolják. Senki nem ismeri a pontos korát. Jobb arról nem tudni. Annyira nem öreg, hogy ne rajtunk legeltesse a szemét.

Minket neveznek a gyöngébbik nemnek. Ezt sulykolják belénk a vasárnapi istentiszteleteken. Eszerint Éva ősanyánk hibája volt, hogy nem szabadult meg a varázserejétől, amikor módja lett volna rá. Én azonban továbbra sem értem, miért nem kapnak esélyt erre a lányok. Nyilván titkos alkuk állnak a háttérben, sötétben elsuttogott ígérek. Ennek dacára megkérdelem, miért a férfiak döntenek mindenről? Tudomásom szerint nekünk is van szívünk és agyunk. Mindössze pár különbséget látok a két nem között. A legtöbb férfi amúgy is a tőlünk különböző nemzőszerével gondolkodik.

Ráadásul olyan beképzelték, hogy úgy hiszik, a fátyol fellebbentésének ceremóniája életben tart bennünket a kegyelem évében. Ha tudnám, hogy haza kell jönnöm és hazugsággal áltatnom valakit, mondjuk Tommy Pearsont, inkább kitárt karral egy trancsírozó törébe dőlnék.

Feketerigó száll le a büntetőfa egyik ágára a tér közepén. Megborzongat karmának kaparászása a fénytelen fémfelületen. Valaha valódi fa lehetett, mikor azonban elégették Évát eretnekségeért, a fa is vele pusztult, ezért – bűneink örök emlékeztetőjeként – felhúzták helyette ezt fémből.

Egy csoport férfi megy el mellettem sugdolózva.

Hónapok óta rebesgetik egy felforgató felbukkanását. Az örök minden jel szerint titkos találkozók nyomára bukkanhattak az erdőben. Az ágakról férfi ruhadarabok lógtak alá, akasztott képmások gyanánt. Eleinte az a nézet terjedt el, hogy holmi prémvadász szórakozik, vagy a külkerületekből egy nő így áll bosszút csélcsap szeretőjén. Idővel gyanakvás támadt a megyében. Nehéz lett volna elképzelnünk, hogy az elkövető közülünk való, de hát Garner megye tele van titkokkal. Némelyik a napnál világosabb, csak az itteniek tesznek úgy, mintha nem létezne. Soha nem fogom őket megérteni. Én nem adok alább az igazságnál, legyen az bármilyen fájdalmas.

– Az isten szerelmére, húzd ki magad, Tierney! – szól oda, ahogy elhalad mellettem Linny néni. – Ráadásul kísérő nélkül jársz. Szegény fivérem – súgja oda a lányainak, elég hangosan ahhoz, hogy minden szótagot értsek. – Amilyen az anyja, olyan a lánya. – Magyalágot emel fennhordott orrához. A régi nyelven a magyal a védelmet jelentette. Csuklójánál az ingujj hát-racsúszva láttatni engedi az alkar heges rózsaszín bőrét. Ivy, a nővérem is említette, hogy látta, amikor apánkkal elment, hogy kezeljék a köhögését. Bizony ez a forradás a könyöktől a lapockáig húzódott.

Linny néni most visszarángatja a ruhaujját, hogy ne legyen mit bámulnom.

– Ez a lány az erdőben kószál. Pont neki való hely, mondhatom!

Honnan tudná, merre járok, ha nem kémkedne utánam? Első vérzésem óta egy sereg kéretlen tanácsot kaptam. A többségük csak ostoba volt, de – mint ez is – akadt köztük nyíltan rosszindulatú. Linny néni rám mered, elejti az ágacskát, és megy tovább az útján.

– Mint mondtam, rengeteg szempontot kell figyelembe venni, mielőtt egy férfi fátyollal ajándékoz meg egy lányt. Kedves és illedelmes-e? Alkalmas-e arra, hogy fiakat szüljön neki? Elég szívós-e, hogy túlélje a kegyelem évét? Nem irigylem a férfiakat. Nehéz nap ez számukra.

Honnan tudja? Rátaposok a földön heverő magyalágra.

A nők nagyra becsülik a férfiak gyűlését a fátyolról a csűrben, holott semmi tiszteletreméltó nincs benne. Onnan tudom, mert az utóbbi hat évit kilestem a szénapadlásról. Nem csinálnak mást, mint söröznek és trágárságokat kiabálnak. Időnként összekapnak egy-egy lányon, fura módon azonban egy szó sem esik a mi „veszedelmes varázserőnkről”.

Erre csak akkor kerül sor, amikor jól jön nekik. Például amikor meghalt Mrs. Pinter férje, Mr. Coffey váratlanul megváltotta a feleségét, hogy húsz éve folytatja titkos praktikáit, és beszél, sőt lebeg álmában. Mrs. Coffey szelíd, békés teremtés volt, nem az a lebegős fajta, de azonnal száműzték. Férje állításait senki sem kérdőjelezte meg. Lássanak csodát, Mr. Coffey már másnap elvette Mrs. Pintert.

Ha engem megvádolnának hasonlóval, vagy nem törnék meg a kegyelem éve alatt, a külkerületekbe toloncolnának prostituáltként.

– Á, Tierney! – szól oda Kiersten felém közeledve, nyomában hívei csapatával. Fátyolünnepi ruhájához foghatót még soha nem láttam: aranyszállal átszőtt vajszínű selyem, melyen, akár csak a haján, megcsillan a nap fénye. Most felnyúl és végigsimít a kulcscsontom közelében elhelyezett gyöngyberakáson. Meghitt mozdulattal, ami tőlem tökéletesen idegen.

– Ez a ruha jobban áll rajtad, mint annak idején June-on – mér végig mézesmázosan. – De ne áruld el neki, hogy tőlem hallottad. – Mögötte a lányok gonoszul felkuncognak.

Anyámat bizonyára vérig sértette volna a megjegyzésével, de hát Garner megye leányai mindig készek egy kis gonoszkodásra.

Megpróbálok velük nevetni, de a fűzőm olyan szoros, hogy alig kapok levegőt. Különbösen sem érdekes ez az egész. Az egyedüli ok, ami miatt Kiersten egyáltalán észrevesz, az Michael. Michael Welk, aki gyerekkorom óta a legjobb barátom. Együtt lestük ki a felnőtteket, hátha többet megtudunk a kegyelem évéről. Végül Michael unt rá erre a játékra. Nekem azonban akkor már nem játék volt.

A legtöbb kislány tízéves kora körül eltávolodik a fiúktól, ekkor ér véget a lányok iskoláztatása. Michael és én valahogyan mégis barátok maradtunk. Talán azért, mert semmit se akartam tőle, ahogyan ő se tőlem. Ilyen egyszerű ez az egész. Persze már nem rohangászhattunk úgy együtt a városban, mint régen, de azért módját leltük a találkozásoknak. Kiersten valószínűleg azt hiszi, hogy a szerelmi ügyeinket is kibeszéljük, ez azonban nincs így. Éjszakánként csak elheverünk a tisztáson, felnézünk a csillagokra, és elmerülünk saját világunkban. Ami eddig elégnek is tűnt mindkettőnknek.

Kiersten leinti bizalmasait.

– Drukkolok neked, hogy kapj ma este fátylat, Tierney – szól még hátra olyan mosollyal, amitől égni kezd a tarkóm.

Ismerem ezt a mosolyt. Ugyanilyennel jutalmazta Edmonds atyát, amikor múlt vasárnap felfedezte, hogy a tiszteletes remegő kézzel teszi a szent ostyát nyelvére. Korán kibomlott a varázsereje, és ezt ő is tudja. Fegyelmezett arcvonásai és a nőies idomait kiemelő ruhái mögött kegyetlenség lappang. Egyszer láttam, hogyan fojt vízbe egy pillangót, miközben végig a szárnyát tépdesi. Minden aljassága ellenére tökéletes felesége lesz a tanács leendő vezetőjének. Majd minden Michael körül forog, imádni fogja a fiait, és gyönyörű, noha kegyetlen lányoknak ad életet.

Elnézem a lányokat, akik zsinórban vonulnak egymás után, akár egy darázsraj. Óhatatlanul is eszembe jut, milyenek lehetnek a megyétől távol. Mivé lesz hamis mosolyuk és ka-

cérságuk? Bevadulnak-e, hogy a sárban dagonyázzanak, vagy a holdat ugassák? Vajon látható-e az eltávozó varázserő, és ha igen, gyors, mint a villámcsapás, vagy lassan szivárog el, mint a mérég? Hirtelen azonban újabb gondolatom támad. Mi van, ha semmi nem történik?

Frissen polírozott körmöm tenyerem húsába vájom, úgy suttogom:

– A lány... a gyűlés... csak álom. – Nem adhatom át magam holmi képzelődéseknek, gyerekkori ábrándoknak, mert ha a varázserő hazugság is, a transzírozók nagyon is valóságosak. Az örömlányok mindenki által megvetett fattyai ők. Köztudott, hogy vadásznak a kegyelem évében a lányokra, akkor, amikor a legerősebb a varázsserejük. Ezért is árulhatják esszenciájukat a feketepeiacon afrodiziákumként és fiatalító szerként.

A masszív fakaput bámulom, amely elvlaszt minket a külkerületektől. Vajon odagyűltek-e már, ránk várva?

Mintegy válaszul hús szellő legyinti meg a bőrömet... meggyorsítom lépteimet.

Az üvegház körül sokan összeverődtek, találgatva, melyik lány, milyen „beszélő” virágot kap majd kérőjétől. Örülök, hogy nem hallom a nevemet.

Mikor az új telepeselek ide költöztek, annyiféle nyelven beszéltek, hogy a virágnyelv volt az egyetlen közös, amit mindenki megértett. Virágokkal mondták ki, hogy ne haragudj, jó szerencséd, megbízom benned, kedvellek vagy akár rosszat akarok neked. Külön virága van szinte minden lelkiállapotnak. Azt hinné az ember, hogy mostanra, mikor már mind beszélünk angolul, megszűnt a korábbi igény, de lám, még mindig ragaszkodunk a hagyományainkhoz. Ezek után erősen kétlem, hogy valami is változhat az életünkben.

– Mit szeretne kapni, kisasszony? – kérdezi egy árus, miközben kerges kezével megtörli a homlokát.

– Nem, nem magamnak lenne – pirulok el. – Csak megnéztem, mi virágzik. – Ekkor észreveszek egy pad alá húzott kicsiny kosarat, amelynek fonásán át piros szirmokra látok rá. – Milyen virág ez? – mutatom.

– Csak vadvirág – feleli az asszony. – Régebben mindenütt nőtt. Kigyomlálták, de a gaz már csak ilyen. Kihúzhatod gyökerestől, felperzselheted a földjét, néhány év után megint kikel.

Közelebb hajolok a kosárhoz, amikor ezzel folytatja:

– Ne bántson, ha nem kapsz fátylat, Tierney.

– Honnan tudja a nevem? – dadogom.

Biztatón rám mosolyog.

– Egy napon te is kapsz virágot. Lehet, hogy fonnyadt lesz kicsit, ez azonban nem változtat a jelentésén. A szerelem nem csupán a házások előjoga, tudod, hanem mindenkié. – Ezzel az asszony egy virágot nyom a kezembe.

Összezavarodva sarkon fordulok, és a piac felé veszem az irányt.

Markomat kinyitva sötétlila íriszt találok benne, tökéletesen formált szirmokkal és bibével.

– A remény virága – suddogom könnybe lábadt szemmel. Nem remélek virágot senki fiától, jobb életet azonban igenis remélek magamnak. Egy igaz életet. Általában nem vagyok szentimentális, ezt mégis egy jelnek érzem. A saját varázslatomnak.

Ruhámba rejtem a virágot, a szívem fölé, a biztonság kedvéért, amint elhaladok az örök sorfala mellett, akik félrenéznek, nehogy véletlenül is rám essen a pillantásuk.

A terepről frissen érkező prémvadászok viszont pimaszul rám sziszegnek. Közönségesek és elhanyagoltak, ezt mégis őszintébbnek érzem. Szívesen néznék az arcukba, hogy leolvassam cserzett arcvonásaikról a nagy északi vadon kalandjait, de nincs hozzá bátorságom.

Nekem most az a dolgom, hogy erdei gyümölcsöt vegyek. Minél hamarabb túl vagyok rajta, annál előbb találkozhatom Michaellel.

A piacon kellemetlen lárma fogad. Máskor úgy osonok a kofák standjai, a fokhagymafüzérek és szalonnacsíkok között, akár egy fantom vagy fuvallat, ma azonban megnéznak maguknak a feleségek, ahogy ellépkedek előttük, és a férfiak somolygása is olyan kellemetlen, hogy a legszívesebben elbújnék.

– Ez a James-lány! – suttogja az egyik feleség.  
– Az a fiús kislány?  
– Én a helyedben adnék neki fátylat, aztán mást is – böki oldalba a fiát egy apa.

Elpirulok szégyenemben, noha azt sem tudom, miért szégyenkezem.

Ugyanaz a lány vagyok, aki tegnap voltam, most azonban, hogy kimosakodtam, bepréseltek ebbe a szörnyű ruhába, és piros szalagot kötöttek a hajamba, feltűnő jelenség lettem Garner megye minden lakója számára, mint valami mutogatni való különleges állat.

A tekintetek és sugdosások éles pengéként karcolják bőrrömet.

Egy szempár különösen arra késztet, hogy meggyorsítsam lépteimet. Tommy Pearsoné, aki mintha egyenesen követne is. Oda se kell néznem, és tudom, hogy ott van, hiszen hallom legújabb szerzeménye szárnyának verdesését a karján. Teljesen odavan a ragadozó madarakért. Ijesztően hangzik, de nem kell hozzá nagy ész. Nem azzal teszi kezessé őket, hogy elnyeri a bizalmukat, mindössze megtöri az adott példányt.

Átizzadt tenyeremből a csuporba ejtem az aprót, és felkapom a hozzám legközelebb eső erdei bogyós kosarat.

Lehorgasztott fejjel verekszem át magam a tömegen. A sugdolózás itt sem marad el. Alig jutok ki a csarnokból, belebotlom Edmonds atyába, szeder szóródik szét a földön körülöttem. Az atya dühösen felhördül, mikor azonban meglát, elhallgat.

– Drága James-kisasszony, de nagyon siet! – fogja szelídebbre.

– Tényleg ő az? Tierney, a Szörnyeteg? – hallom meg a hátam mögött Tommy Pearson hangját.

– Vigyázz, mert még odaszólok! – figyelmeztetem, a szedret összeszedve.

– Na, azt megnézném! – emeli rám éhes tekintetét – Pont ilyennek szeretem őket, ilyen harciasnak.

Ahogy felnézek az atyára, hogy köszönetet mondjak neki, látom, hogy a melleimet bámulja.

– Ha bármire... akármire szükséged van, gyermekem... – ahogy a kosárért nyúlok, megsimogatja a kezemet. – De puha a bőröd! – suttogja.

A szedret otthagya futásnak eredek. Mögöttem nevetés harsan, de Edmonds atya zihálását is hallok, és a sas szárnyát, ahogy őrköngve verdesi az őt megkötő pányvát.

Egy tölgy mögé bújok, hogy megnyugodhassak. Előveszem a ruhámba rejtett nárciszt, de látom, hogy agyongyúrta a fűzöm. Megmarkolom a megtépázott szirmokat.

Ismerős forróság lesz úrrá rajtam. Magamba szívom, tovább erősítem. Ebben a pillanatban másra sem vágyom, mint hogy veszedelmes varázserő töltsön el.



Lényem egy része legszívesebben menten Michaelhez futna, a titkos helyünkre, előbb azonban le kell higgadnom. Nem engedhetem, hogy meglássa rajtam, menyire felzaklattak. Leszakítok egy szalmaszálat, és végighúzom a kerítésleceken, amint elmegyek egy gyümölcsöskert mellett. Légzésem ütemét közben lépteimhez igazítom. Régebben mindent elmondtam Michaelnek, újabban azonban tartózkodóbbak vagyunk egymással.

Tavaly nyáron, amikor még nem tértem magamhoz attól, amit a patikában láttam, tettem pár sértő megjegyzést az apjára, a patika tulajdonosára, aki egyben a tanácselnök is. Ettől minden megváltozott. Vigyázok, mit mondok, figyelmeztetett Michael, a végén még felforgatónak hisznek. Ha valaki tudomására jutnak az álmaim, elevenen megégetnek. Nem hiszem, hogy fenyegetésnek szánta, én mégis annak éreztem.

Ez az eset akár véget is vethetett volna a barátságunknak, másnap azonban megint találkoztunk, mintha mi sem történt

volna. Valójában felnőttünk egymás mellett, mégis mindketten ragaszkodtunk a fiatalságunk és ártatlanságunk egy szeletéhez, amit igyekeztünk minél tovább megőrizni. Ma lesz a napja, hogy utoljára találkozhatunk még így.

Mire visszatérek a kegyelem évéből, már ha visszatérek egyáltalán, Michael nőszülni készül, én meg mehetek a dologházak egyikébe. Ez lesz az életem, míg neki Kiersten és esténként a városi tanács köti majd le minden figyelmét. Ilyen-olyan ürüggyel még meglátogathat, egy idő után azonban felhagy ezzel is, míg végül már csak odabiccentünk egymásnak a karácsonyi misén.

A roskatag kerítésnek támaszkodva átbámulok a dologházakra. Tervem az, hogy meghúzom magam, úgy vészelem át ezt az évet, hogy azután visszajöjjek ide a földeken robotolni. A legtöbb lány, aki nem kap fátylat, cselédnek áll egy tiszteltreméltó családhoz, de legalábbis tejgazdaságba szerződik el, én azonban vonzónak találom, hogy közvetlenül a földdel dolgozzam. Van ebben valami valóságos. A nővérem, June régebben szeretett ezt-azt termesztetni. Az ő történeteire aludtunk el. Most, feleségként már nem kertészkedhet, időnként azonban rajtakapom, hogy lehajol, és megérinti a földet, vagy szerbtövist szedeget le ruhájáról. Úgy sejtem, ha neki jó ez, bizonyára nekem is az lesz. A két nem képviselői egyedül a mezőn dolgoznak egymás mellett. Amúgy jó erőben vagyok, és vékonyka termetem ellenére jól bírom a megerőltetést. Michaelnek alaposan össze kell kapnia magát, hogy tartsa velem a tempót.

Épp a malom mögötti erdő felé indulok, amikor meghalok, hogy örök közelednek. Nem értem, mit keresnek itt, de a biztonság kedvéért elbújok a bokrok mögé.

Itt lapulok, amikor észreveszem Michaelt, aki levigyorog rám.

– Úgy festesz, mint... – kezdené, de leintem.

– Ne kezd... – mondom. Közben, ahogy megpróbálok kimászni a gallyak közül, beakad egy gyöngy a ruhámról és leesik a fűbe.

– Te aztán jól belegabalyodtál – nevet fel, és beletúr búza szőke hajába. – Ha nem vigyázol, még ma este bekötik a fejedet.

– Hú, de vicces – morgom, és tovább keresem a földön a gyöngyöt. – De nem kerül rá sor, mert ha nem lesz meg a gyöngy, anyám megfojt álomban.

Michael letérdel mellém, hogy segítsen a keresésben.

– Mi lesz, ha mégis jelentkezik egy rokonszenves fickó? Aki igazi otthont teremthetne neked. Igazi életet.

– Mint például Tommy Pearson? – Képzeltetbeli kötelet hurkolok a nyakam köré, jelezve, hogy felakasztom magam.

– Nem olyan rossz ő, mint amilyennek látszik – nevet föl Michael.

– Nem olyan rossz, amilyennek látszik? Az a srác, aki élvezi, hogy gyönyörű ragadozó madarakat kínozzhat?

– Ért hozzájuk.

– Ezt már kitárgyaltuk. Nem nekem való élet lenne – mondom a skarlátvörös juharlevelek között kotorászva.

Michael visszaül a sarkára. Szinte látom, hogyan kattognak a fogaskerekek az agyában. Túl sokat gondolkodik.

– A kislány miatt van ez? Akivel álmodni szoktál?

Megmerevednek a tagjaim.

– Volt újabb ilyen álmod?

– Nem. – Kényszerítem a vállam, hogy elernyedjen. – Mondtam már, kész, vége.

Folytatjuk a kutatást. Közben a szemem sarkából lesem. Nem lett volna szabad beavatnom őt a bizalmamba. Nem lett volna szabad azt az álmodni álmodnom. De már csak egy nap, és mindörökre megszabadulok az effajta kétes varázslattól.

– Őröket láttam a földúton – mondom. Nem akarom, hogy túl nyilvánvaló legyen a kíváncsiságom. – Mit kereshetnek itt?

Michael fölém hajol, karja az enyémet súrolja.

– Kevés híja volt, hogy elfogták a fölforgatót – suttozja.

– Hogyhogy? – kérdezem a kelleténél mégis izgatottabban, de aztán gyorsan megfegyelmézem magam. – Nem muszáj elmondanod, ha nem...

– Tegnap este medvecsapdát állítottak fel az erdőben, a megyehatár és a külkerületek közelében. Működött is, de mindössze kevés világoskék gyapjú... és sok vér maradt benne.

– Honnan tudod? – kérdem, megint csak a közönyöst adva.

– Ma reggel beugrottak apámhoz, és megkérdezték, nem jött-e valaki a patikába orvosságért. Gondolom, a te papádnál is jártak, hátha sebesültet látott el az éjszaka. Ő azonban... rossz hangulatban volt.

Tudtam, mit jelent ez. Michael tapintatosan így adta tudtomra, hogy apám megint a külkerületekben járt.

– Most átfésülik a megyét. Bárkiről van szó, nem húzza soká szakszerű ellátás nélkül. Szörnyűek azok a csapdák! – Tekintete lejjebb vándorol a lábszáramon, és megállapodik a bokámon. Ösztönösen is a ruhám alá húzom. *Csak nem rám gyanakszik?* – fut át agyamon a gondolat. *Talán az álmom is ezért érdekli annyira.*

– Megtaláltam – kiált fel, s kihúzza a mohából a gyöngyömet.

Lerázom tenyeremről a földet.

– Nincs kifogásom a házasságod ellen – jegyzem meg, csak hogy másfele tereljem a beszélgetést. – Kiersten biztosan imádni fog téged, és egy rakás fiút szül neked. – A gyöngyért nyúlok, de visszahúzza a kezét.

– Miért mondod ezt?

– Ugyan már! Mindenki tudja. Különben is láttalak kettőtöket a mezőn.

Mélyen, a nyakáig elvörösödik. Zavarában a gyöngyöt kezdi törölgetni az inge aljával. Soha nem láttam még zavarba jönni.

– Apáink minden részletet apróra elterveztek. Hogy mennyi gyerekünk lesz... még a nevüket is.

Ránézek, és akaratom ellenére elmosolyodom. Azt hittem, fura lesz ilyennek látnom őt, de nincs benne semmi különös. Végtére is így kell lennie. Nekem csak barátom volt annyi éven át és a kegyelem éve előtt. Elengedhette magát mellettem, nem érezte a családjá nyomását. Nekem azonban mindig töb-

bet jelentett ennél. Mégsem hibáztatom, hogy azzá lett, amit a környezete elvárt tőle. Bizonyos értelemben szerencséje van. Annak nehéz, akinek meg kell tagadnia a természetét, hogy megfeleljen az elvárásoknak. Az ilyeneknek állandó küzdelem az életük.

– Gratulálok – mondom, miközben lefejtek a térdemről egy vörös juharlevelet. – Őszintén örülök.

Felveszi a levelet, s hüvelykjével végigsimítja az erezetét.

– Gondoltál valaha arra, hogy létezhet valami, fontosabb ezeknél?

Felnézek rá, és megpróbálom kitalálni, mire céloz, de azért igyekszem újra nem belegabalyodni az egészbe. Túl veszélyes.

– Nos, a külkerületekben még mindig meglátogathatsz – bököm meg a vállát.

– Tudod, hogy értem ezt. Tudnod kell – sóhajt fel.

Kikapom kezéből a gyöngyöt, és a ruhaujjam szegélyébe süllyesztem. – Csak ne érzelegjünk, Michael. Rövidesen a megye legmegbecsültebb posztjára kerülsz, te vezeted majd a patikát, és tanácselnökké lépsz elő. Az emberek hallgatnak majd rád. *Igazi* befolyásod lesz. – Mesterként mosolyt erőltetek az arcomra. – Jut eszembe, kérnék is tőled egy apró szívességet.

– Bármit... – mondja, miközben felkel.

– Feltéve, ha élve jutok vissza.

– Naná, hogy visszajutsz, hiszen okos vagy és kemény...

– Nos, amennyiben visszajutok – szakítom félbe a ruhámat porolva –, úgy tervezem, hogy a földeken fogok dolgozni. Reménykedtem, hogy a helyzetedből adódóan elintézhethéd nekem.

– Miért pont ezt akarod? – vonja össze a szemöldökét. – Ez a legalantasabb munka.

– Jó, becsületes munka. Bármikor felnézhetek közben az égre. Mikor az ebédedet eszed, s a tányérodra lepillantva esetleg azt mondod: „Istenem, ilyen szép sárgarépat még nem ettem”, gondolj rám.

– Nem akkor akarok rád gondolni, amikor egy átkozott sárgarépa nézek!

– Most meg mi a baj?

– Senki nem lesz ott, hogy megvédjen! – Fel-alá kezd járni.

– Ki leszel szolgáltatva az elemek dühének. Hallottam erről egyet-mást. A környék tele van szörnyű alakokkal, akiket csak egy lépés választ el attól, hogy trancsírozók legyenek. Akkor ragadnak el, amikor csak kedvük szottyan rá.

– Ó, csak azt próbálják meg! – nevettek fel, majd felkapok egy husángot, és a levegőbe suhintok vele.

– Komolyan beszélek. – Még mozdulat közben elkapja a kezem, s arra kényszerít, hogy eldobjam a husángot. Közben végig nem engedi el a kezem. – Aggódom érted! – mondja lányan.

– Ne aggódj. – Elrántom a kezem, mert fura érzés, hogy így érintett meg. Az évek során számtalanszor verekedtünk egymással, hemperegtünk a földön, a folyóban pancsoltunk, ez azonban valahogyan más. Michael sajnál engem.

– Nem jól gondolod – mondja, és a kettőnket elválasztó husángra nézve, a fejét csóválja. – Nem hallod meg, amit próbállok közölni veled. Segíteni szeretnék...

– Miért? – rúgom félre a husángot. – Mert buta lány vagyok... mert azt sem tudom, mi a jó nekem... mert piros szalag van a hajamban... mert veszélyes a varázserőm?

– Nem – suttogja. – Azért, mert az a Tierney, akit ismerek, soha nem gondolna ilyeneket rólam... nem kérne ilyet tőlem... nem, amíg... – simítja ki mérgesen a haját az arcából. – Csak azt akarom, ami a legjobb neked – mondja, miközben elfordul tőlem és becsörtet az erdőbe.

Megfordul a fejemben, hogy utána megyek, és bocsánatot kérek, amiért – ki tudja, miért – megsértettem. Barátként válhatnánk el, de talán jobb ez így. Hogyan búcsúzzon el az ember a gyerekkorától?



Idegesen és összezavarodva vágok át a városon, miközben igyekszem nem észrevenni a rám meredő tekinteteket és a sugdolózást. A közlegelőn megállok. Az örök ápolják le a táborba velünk jövő lovakat. Sörényükbe és farkukba nekik is piros szalagot fonnak. Pont, mint nekünk. Rólunk sem gondolkodhatnak másként, ötlik eszembe... elleni kész kancának néznek minket.

Hans odahozza az egyik kancát, hogy megcsodálhassam a sörényébe bonyolultan befont szalagot, ezen kívül viszont nem beszélünk. Mások előtt nem szólíthatom a nevén, csupán őrnek nevezhetem, pedig hétéves korom óta ismerem. Soha nem felejttem el, amikor apámat kerestem a gyógyító házban, ehelyett azonban ráleltem. Egyedül hevert, két combja között zsáknyi jéggel. Akkor még nem értettem, mi ez. Valamiféle bal-esetnek véltem. Tizenhat éves volt, egy dologházi nő gyermeke. Választás elé állították: őt lesz, vagy a földeken robotol egész hátralévő életében. Az öröket tisztelik megyénkben. A városban lakhatnak cseléd lányok társaságában. Azt is megengedik nekik, hogy fűszeres, citrusos kölnit vásároljanak a patikában. Na, ezzel az előjogával bőségesen él Hans. Teendők is jóval könnyebbek, mint a földeken végzett munka. Ilyen a vérpad karbantartása, az egy-két északról jött lármás utas megfékezése, valamint a kegyelem évében a lányok oda-vissza kísérése a táborhelyre. Mindennek ellenére a többség a paraszti életet választja.

Apám szerint egyszerű beavatkozás ez, kicsiny vágás és nyisszantás, és máris megszabadulnak kínzó vágyaiktól. Meglehet, így is van, a fájdalom azonban szerintem mindenütt bő-

ven megterem. Épp elég kín lehet a közelünkben élni, és másra sem emlékezni, mint hogy mitől fosztották meg őket.

Nem tudom, miért nem féltem Hanstól, ám akkor ott, a gyógyító házban mellé ültem, és megfogtam a kezét. Ő meg elsírta magát. Korábban sosem láttam férfit sírni.

Megkérdeztem tőle, mi bántja. Azt felelte, titok.

Én meg azt, hogy tudok titkot tartani.

Mert így igaz.

– Szerelmes vagyok egy lányba, Olga Vetrone-ba, de mi ketten soha nem jöhetünk össze – mondta.

– Miért? – kérdeztem. – Ha szeret az ember valakit, úgy kellene, hogy együtt legyenek.

Hans elmondta, hogy a lány a kegyelem évét tölti, és tegnap fátylat kapott egy fiútól. Nem is lesz más választása, mint hogy férjhez menjen hozzá.

Azzal folytatta, hogy eddig mindig is a földekre kíváncszott, most azonban képtelen elszakadni a lánytól. Őrként legalább a közelében maradhat. Védelmezheti. Végignézheti, hogyan nőnek fel a gyerekei, akár úgy is tehet, mintha a sajátjai lennének.

Emlékszem, azt gondoltam, nincsen ennél romantikusabb gesztus a világon.

Mikor aztán Hans elment a táborba, arra számítottam, hogy megszöknek, sutba dobva fogadalmukat. A csapat visszatérte után azonban Hans úgy festett, mint aki kísértetet lát, imádottja ugyanis nem tért vissza. Nyomtalanul eltűnt, még csak a szalagját sem találták meg. Húgát még aznap a külkerületekbe száműzték. Egy évvel volt idősebb nálam akkoriban. Aggódni is kezdtem saját húgaim miatt, és persze magam miatt is, ha a nővéreim nem jönnek vissza.

Aztán télen megláttam, amint Hans a szalagfonást gyakorolja az istállóban. Hideg ujjai ide-oda jártak a gesztenyebarna farokban. Megkérdeztem, mi van Olgával, mi történt vele. Elkomorult az arca. Ahogy megindult felém, a szíve táját kezdte el dörgölni, mintha a fájdalmat próbálná enyhíteni. Azóta is megmaradt ez a szokása. Vannak lányok, akik csúfolják ezért,

mert tényleg zavaró az állandó súrlódó hang, én azonban sajnálom érte.

– Ennek nem lett volna szabad így lennie! – suttogetta.

– Jól vagy? – kérdeztem.

– Most már csak te maradtál nekem, akire vigyázhatok – mondta, és a hangján is érződött, hogy mosolyog.

És vigyázott is.

Elém állt a téren, hogy ne lássam a legkegyetlenebb megtorlásokat; segített belopózni a kultúrházba, hogy kileshessem a férfiakat; még azt is elárulta, mikor járőröznek az örök, hogy kikerülhessem őket. Michaelen és az álmaimban szereplő lányon kívül ő volt az egyetlen barátom.

– Félsz? – suttogetta.

Meglep, hogy a hangját hallom, általában nem elég bátor ahhoz, hogy nyilvánosan beszéljen velem. Én azonban hamarosan elmegyek.

– Miért, kellene? – súgom vissza.

Már épp válaszolna, amikor valaki megrángatja a ruhámat. Hátraperdülök, készen, hogy lehordjam Tommy Pearsont vagy bárkit, aki hozzám ért. Két kishúgomat látom helyettük, Clarát és Pennyt, talpig mocskosan.

– Mit is kéne tudnom? – kérdezem, és megpróbálom elfojtani a nevetést.

– Segítened kell. – Penny lenyal az ujjairól valami ragacsos anyagot. Innen érzem a szagát: juharszirup.

– El kellene hoznunk apu csomagját a patikából, de... de...

– Feltartóztattak bennünket – menti ki Clara, miközben magabiztosan rám mosolyog. – El tudnád hozni? Addig mi megmosakodhatnánk, mielőtt anyu hazajön.

– Kérlek, kérlek! – szól közbe Penny is. – Te vagy a kedvenc testvérünk. Tedd meg ezt nekünk, mielőtt elmész egy teljes évre.

Mire felnézek, Hans már az istállóknál jár. El akartam búcsúzni tőle, noha úgy sejtem, a búcsú nehezebb neki, mint másoknak.

– Rendben – egyezek bele, csak hogy ne nyávogjanak tovább. – De akkor siessetek! Anyánk ma bal lábbal kelt fel.

Nevetve, egymást lökdösve elfutnak. A legszívesebben rájuk szólnék, hogy addig élvezzék gyerekségük idejét, amíg lehet, de úgyse értenék. Amúgy meg miért rontanám el máris a kedvüket.

Összeszedem hát magam, és elindulok a patika felé. Ama forró júliusi nap óta nem jártam ott, lényem egy része mégis szembe kíván nézni a csúf igazsággal. Különben sem árt tudni, hogyan végezhetem, ha nem vagyok elég elővigyázatos. Ajtónyitáskor megszólal a csengő idegborzoló fémes hangjával.

– Tierney, micsoda kellemes meglepetés! – Michael apja tőtől talpig végigmér. Mikor nem pirulok el, nem kezdek dadogni és nem sötöt le a szemem, ő jön zavarba.

– A papád csomagjáért jöttél? – mondja torkát köszörülve, és matatni kezd egy hátsó polcon.

Mialatt tekintetemet az orvosságos szekrényre függesztem, az emlék úgy kaparja torkomat, akár a sűrű epe.

Mint minden éjszaka, azon az éjjelen is kilopóztam, hogy Michaellel találkozzam. Hazafelé menet észrevettem, hogy gyertyafény szűrődik ki a patika ablakán. Közelebb osonva láttam, hogy Michael apja kinyit egy rejtett rekeszt a haj tonikok és borotválkozó eszközök szekrénykéje mögött. Ekkor észrevettem, hogy apám a sötétből előlépve megvizsgálja a titkos üvegcsék takaros sorait. Némelyikben mintha szárított, pácolt marhahús lett volna, mások sötétvörös folyadékot tartalmaztak, azonban volt egy, amely különösen felkeltette a figyelmét. Homlokomat a meleg ablaküveghez szorítottam, hogy jobban lássak. Egy fület pillantottam meg. Fehér gennyes foltok borították, és valami sötét folyadékban lebegett. Kezemet a számra szorítottam, hogy fel ne kiáltsak, közben azonban bevertem a kézfejemet az ablakba, mire a bentiek is felneszeltek.

Noha tagadtam, hogy bármit is láttam volna, Mr. Welk ragaszkodott hozzá, hogy még a helyszínen megbüntessen.

– A tisztelet hiánya csúszós lejtő – mondta, és megvesszőzött. Hátam sajgása csak még jobban beégette tudatomba az itt látottakat.

Amiről soha, senkinek nem beszéltem, még Michaelnek sem. Tudtam persze, hogy azoknak a lányoknak a maradványait láttam, akiket a kegyelem évében trancsíroztak fel. Testrészeik aztán a feketepiacra kerültek afrodiziákumként és fiatalító szérumként.

Apám orvos volt, aki betegeket gyógyított. Addig azt hittem, hogy merő babonaságnak tartja a feketepiacról keringő mendemondákat, sötét korok hírmondójának. Álmomban sem gondoltam volna, hogy olyan aljas, hiú és elkeseredett lesz, hogy effélével éljen. Miért is? Hogy végre egy fiúgyermeknek adjon életet?

Az a fülcimpa valaki lányáé volt. Apám talán kezelte is betegsége idején, vagy megveregette a fejét a szentmisén. Vajon hogyan fogadná, ha én lennék az egyik üvegcsében? Akkor is enne a bőrből, inná a vérekből, kiszívná a csontvelőmet? – tépelődtem.

– Jaj, majdnem elfelejtettem – mondja most Mr. Welk, miatlatt kezembe nyomja az olcsó barna papírba burkolt csomagot. – Boldog Fátyoladó Napot!

Elkapom tekintetem a szekrényről, piszkos titkukról, és legszebb mosolyomat erőltetem arcomra.

Hamarosan ugyanis varázserőm birtokába jutok, ő pedig imádkozhat, hogy mindenestől kiégjen belőlem hazatérésem előtt.

